

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, ianuarie 2026

Domnului Mircea ABRUDEAN**Președintele Senatului****Biroul permanent al Senatului**

518/2024/15.1.2026

În temeiul articolului 77 alineatul (2) din Constituția României, republicată,
formulez următoarea

CERERE DE REEXAMINARE

asupra

**Legii pentru modificarea art. 666 din Legea nr. 134/2010
privind Codul de procedură civilă**

La data de 29 decembrie 2025, Parlamentul a transmis Președintelui României, în vederea promulgării, *Legea pentru modificarea art. 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă* (PL-x nr. 594/2024).

Legea are ca obiect de reglementare modificarea art. 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, care se referă la procedura de încuviințare a executării silite.

Fără a contesta utilitatea demersului legislativ din perspectiva reducerii duratei de soluționare a cauzelor și asigurării unei executări eficiente a hotărârilor judecătorești în vederea sporirii eficienței actului de justiție și consolidării încrederii justițiabililor în sistemul judiciar, apreciem că, prin modul de redactare, noua soluție legislativă prezintă unele omisiuni și necorelări - ce pot fi apreciate chiar ca veritabile nerespectări ale exigențelor constituționale ale statului de drept - motiv pentru care se impune reanalizarea acesteia de către Parlament.

Astfel, la Articolul unic din legea supusă reexaminării, cu referire la art. 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă se prevede că:
« *Articolul 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă,*

republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins: „Încuviințarea executării silite Art. 666. – (1) În termen de 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita încuviințarea executării de către instanța de executare, căreia îi va înainta, în copie certificată de el pentru conformitate cu originalul, cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea prevăzută la art. 665 alin. (1) și dovada achitării taxei judiciare de timbru. (2) Prevederile alin. (1) nu se aplică titlurilor executorii reprezentate de hotărâri judecătorești care sunt executorii potrivit legii. În cazul acestor titluri executorii, încuviințarea executării silite se realizează de către instanța care pronunță hotărârea judecătorească executorie potrivit legii, odată cu pronunțarea acesteia. (3) Cererea de încuviințare a executării silite privind titlurile executorii, altele decât hotărârile judecătorești, se soluționează în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea acesteia la instanță, prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 48 de ore, iar motivarea încheierii se face în cel mult 7 zile de la pronunțare. Încheierea se comunică din oficiu, de îndată, executorului judecătoresc, precum și creditorului. (4) Încheierea va cuprinde, în afara mențiunilor prevăzute la art. 233 alin. (1), arătarea titlului executoriu pe baza căruia se va face executarea, suma, atunci când aceasta este determinată sau determinabilă, cu toate accesoriile pentru care s-a încuviințat urmărirea, când s-a încuviințat urmărirea silită a bunurilor debitorului și modalitatea concretă de executare silită, atunci când s-a solicitat expres aceasta. (5) Încuviințarea executării silite permite creditorului să ceară executorului judecătoresc care a solicitat încuviințarea să recurgă, simultan ori succesiv, la toate modalitățile de executare prevăzute de lege în vederea realizării drepturilor sale, inclusiv a cheltuielilor de executare. Încuviințarea executării silite produce efecte pe întreg teritoriul țării. De asemenea, încuviințarea executării silite se extinde și asupra titlurilor executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate. (6) Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite, numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat; 2. înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul nu întrunește toate condițiile de formă cerute de lege sau alte cerințe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanța nu este certă, lichidă și exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziții care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege. (7) Încheierea prin care instanța sau executorul judecătoresc admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac, însă poate fi censurată în cadrul contestației la executare silită, introduse în condițiile prevăzute de lege. Dispozițiile art. 712 alin. (3) rămân aplicabile. (8) Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite pronunțată conform alin. (1) poate fi atacată numai cu apel exclusiv de creditor, în termen de 15 zile de la

comunicare. Hotărârea prin care se soluționează apelul se comunică, din oficiu, de îndată, și executorului judecătoresc. (9) Împotriva încheierii prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite emise de executorul judecătoresc potrivit alin. (2) se poate formula de către creditor, în termen de 15 zile de la comunicare, contestație la executare, la instanța de executare, în condițiile art. 712 și următoarele.»

În primul rând, noua soluție legislativă prevăzută pentru încuviințarea executării silite la alin. (1) - (3) ale art. 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă este neclară și apare ca fiind incompletă prin raportare la dispozițiile art. 632 alin. (2) din același act normativ, ce stabilesc limitativ categoriile de titluri executorii: *“(2) Constituie titluri executorii hotărârile executorii prevăzute la art. 633, hotărârile cu executare provizorie, hotărârile definitive, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare.”* Totodată, potrivit art. 633 din Legea nr. 134/2010, la care face trimitere alin. (2) al art. 632: *„Sunt hotărâri executorii: 1. hotărârile date în apel, dacă prin lege nu se prevede altfel; 2. hotărârile date în primă instanță, fără drept de apel, ori cele în legătură cu care părțile au convenit să exercite direct recursul, potrivit art. 459 alin. (2).”*

Din conținutul art. 632 alin. (2) rezultă - pe de o parte, că hotărârile judecătorești sunt doar o categorie de titluri executorii, existând și alte înscrisuri care pot constitui titluri executorii, iar pe de altă parte că, în interiorul categoriei hotărârilor judecătorești, există hotărâri executorii enumerate la art. 633, hotărâri cu executare provizorie (executare provizorie de drept, potrivit art. 448 din Codul de procedură civilă și executare provizorie judecătorească art. 449 din același act normativ), dar și hotărâri definitive enumerate la art. 634 din Codul de procedură civilă. În conformitate cu acest din urmă articol: *„(1) Sunt hotărâri definitive: 1. hotărârile care nu sunt supuse apelului și nici recursului; 2. hotărârile date în primă instanță, fără drept de apel, neatacate cu recurs; 3. hotărârile date în primă instanță, care nu au fost atacate cu apel; 4. hotărârile date în apel, fără drept de recurs, precum și cele neatacate cu recurs; 5. hotărârile date în recurs, chiar dacă prin acestea s-a soluționat fondul pricinii; 6. orice alte hotărâri care, potrivit legii, nu mai pot fi atacate cu recurs. (2) Hotărârile prevăzute la alin. (1) devin definitive la data expirării termenului de exercitare a apelului ori recursului sau, după caz, la data pronunțării.”* Cu privire la această categorie, se poate observa că nu toate hotărârile judecătorești sunt definitive și executorii de la data pronunțării, astfel încât să poată fi încuviințată executarea silită, ci devin definitive și pot constitui titlu executoriu la un moment ulterior momentului pronunțării.

Regimul juridic al încuviințării executării silite - în forma în vigoare - are în vedere o procedură unitară pentru toate titlurile executorii. Noua opțiune legislativă pare a realiza o distincție între titlurile executorii reprezentate de hotărârile judecătorești pe de o parte, și titlurile executorii altele decât hotărârile

judecătorești pe de altă parte, intenționând să stabilească pentru fiecare un regim juridic diferit în ceea ce privește încuviințarea executării silite a acestora.

Astfel, din primele două alineate ale art. 666 din Legea nr. 134/2010, se poate interpreta că alin. (1) se va aplica tuturor titlurilor executorii, indiferent dacă acestea sunt sau nu hotărâri judecătorești. Această normă nu se va aplica hotărârilor judecătorești care „sunt executorii potrivit legii” și cu privire la care se va aplica procedura prevăzută la alin. (2). Prin utilizarea sintagmei „*instanța care pronunță hotărârea judecătorească executorie potrivit legii*”, legiuitorul probabil a avut în vedere hotărârile executorii la momentul pronunțării dintre cele enumerate la art. 633 pct. 2 și parte din cele enumerate la pct. 1, acestea din urmă doar dacă prin lege nu se prevede altfel, în funcție decizia părților de a exercita calea de atac, dar și de soluțiile date de instanța de apel (admitere, respingere ca tardiv, nefondat, anulat, perimat, după caz), precum și deciziile instanței de recurs, prin excelență definitive și executorii la momentul pronunțării. În cazul hotărârilor cu executare provizorie de drept nu este nevoie ca partea să solicite în mod expres executarea vremelnică, iar instanța nu are posibilitatea să aprecieze dacă este cazul sau nu să o acorde, aceasta operând prin efectul legii, iar în cazul hotărârilor cu executare provizorie judecătorească se aplică procedura specială de la art. 449 din Codul de procedură civilă, motiv pentru care apreciem că nu ar fi susceptibile de a intra sub incidența alin. (2) al art. 666.

Cu toate acestea, alin. (3) al art. 666 din Legea nr. 134/2010 vine în completarea noii proceduri, dar contrazice această interpretare și stabilește că cererea de încuviințare a executării silite privind titlurile executorii, „*altele decât hotărârile judecătorești*”, se soluționează în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea acesteia la instanță, prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților. Așadar, alin. (1) al art. 666 nu se va aplica tuturor titlurilor executorii, indiferent dacă acestea sunt sau nu hotărâri judecătorești, ci doar titlurilor executorii altele decât hotărârile judecătorești.

Din modul de redactare, dar și din topica textelor, rezultă că un alt moment - distinct de momentul pronunțării - la care instanța ar putea încuviința executarea silită, ar fi un moment plasat în interiorul unui termen de cel mult 7 zile de la înregistrare, însă acest din urmă interval vizează exclusiv soluționarea cererilor de încuviințare a executării silite privind titlurile executorii altele decât hotărârile judecătorești, nu și titlurile executorii reprezentate de hotărâri judecătorești ce devin executorii ulterior momentului pronunțării.

Altfel spus, în ceea ce privește încuviințarea executării silite, titlurilor executorii altele decât hotărârile judecătorești li se va aplica procedura prevăzută la alin. (1) și (3) și următoarele ale noului art. 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, hotărârilor judecătorești care „sunt executorii potrivit legii” la momentul pronunțării li se va aplica procedura prevăzută la alin. (2) al aceluiași articol, în vreme ce, cu privire la o parte dintre hotărârile definitive enumerate la art. 634 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, și care nu sunt și executorii la momentul pronunțării, nu poate fi identificat vreun

text aplicabil. Încuviințarea executării silite a hotărârilor judecătorești neexecutorii la momentul pronunțării rămâne, astfel, nereglementată.

Apreciem că această concluzie este susținută și de eliminarea referirilor la „hotărâre” din cuprinsul pct. 2 și pct. 3 ale noului alin. (6) - ce reia în esență dispozițiile în vigoare ale alin. (5), potrivit căruia : *“Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite numai dacă: (...) 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întrunește toate condițiile de formă cerute de lege sau alte cerințe în cazurile anume prevăzute de lege;”*. Astfel, potrivit noii soluții legislative de la alin. (6): *“Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite, numai dacă: (...) 2. înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul nu întrunește toate condițiile de formă cerute de lege sau alte cerințe în cazurile anume prevăzute de lege;”*. Eliminarea referirilor la „hotărâre” din cuprinsul pct. 2 și pct. 3 este de natură a întări ideea că noua procedură reglementată la art. 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă este concepută a se aplica exclusiv titlurilor executorii altele decât hotărârile judecătorești, încuviințarea executării silite a hotărârilor judecătorești (cu excepția celor executorii potrivit legii la momentul pronunțării) fiind lipsită, astfel, de regim juridic.

Dintr-o altă perspectivă, apreciem că intervenția legislativă - atât prin noua soluție legislativă propusă, cât și prin omisiunea anterior descrisă - nu își corelează dispozițiile între ele, dar nici cu ansamblul dispozițiilor Cărtii a V-a, intitulată „Despre executarea silită” din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.

Pentru ipoteza în care legiuitorul își menține opțiunea în sensul renunțării la procedura unitară ce se aplică în prezent tuturor titlurilor executorii, considerăm că este necesar ca acesta să adopte dispoziții clare, concise și previzibile, ce pornesc de la o nevoie socială reală, prin care să se stabilească regimul juridic al încuviințării executării silite pentru diferitele tipuri de titluri executorii, fără omisiuni, realizându-se totodată corelările necesare, inclusiv din perspectiva stabilirii exprese a competenței materiale de rezolvare a incidentelor ivite în cursul executării silite de către instanța de executare, a termenelor procedurale, a inițiativei încuviințării executării silite (din oficiu sau la cerere, după caz), a căilor de atac ce pot fi exercitate și a instanțelor competente să le soluționeze, precum și a aplicării în timp a legii prin raportare la procesele și executările silite începute la momentul intrării sale în vigoare. Or, în forma transmisă la promulgare, legea nu întrunește aceste exigențe, aspect de natură a pune în discuție, inclusiv respectarea art. 21, art. 124 și art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție și ale art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În al doilea rând, prin utilizarea sintagmei „*executorul judecătoresc admite cererea de încuviințare*”, noul alin. (7) al art. 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă induce ideea că executorul judecătoresc dobândește

posibilitatea de a decide cu privire la legalitatea și temeinicia cererii de executare silită și, pe cale de consecință, de a admite el însuși cererea de încuviințare a executării silite, aspect ce contravine jurisprudenței Curții Constituționale, care prin Decizia nr. 458/2009 și prin Decizia nr. 895/2015 a statuat că: „*declanșarea celei de-a doua etape a procesului civil se poate realiza doar prin exercitarea controlul judecătoresc cu privire la aceasta. Este o exigență constituțională care trebuie respectată de legiuitor, indiferent de actul normativ care reglementează procedura executării silite (Codul de procedură civilă din 1865 sau Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă) și de faptul că legea impune sau nu obligația investirii cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a titlurilor executorii altele decât hotărârile judecătorești, după caz.*”

Analizând parcursul legislativ al legii criticate și comparând între ele forma inițiatorului, forma legii adoptată de prima Cameră sesizată, precum și forma adoptată de Camera Deputaților în calitate de Cameră decizională, se poate ajunge la concluzia că, prin amendarea formei inițiale a alin. (2) al art. 666, legiuitorul a avut în vedere conformarea noii soluții legislative cu aspectele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 458/2009 și prin Decizia nr. 895/2015. De aceea, apreciem că păstrarea sintagmei „*executorul judecătoresc admite cererea de încuviințare*” la noul alin. (7) al art. 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă reprezintă consecința unei erori, a unei omisiuni de îndepărtare a acesteia, forma inițiatorului având în vedere această soluție legislativă ce avea sens în corelare cu alin. (2) al aceluiași articol, ce propunea: „*Prevederile alin. (1) nu se aplică titlurilor executorii reprezentate de hotărâri judecătorești care sunt executorii potrivit legii. În cazul acestor titluri executorii, încuviințarea executării silite se va realiza de către executorul judecătoresc prin încheiere. Prevederile alin. (3) - (7) se aplica în mod corespunzător.*”

Față de cele de mai sus, pentru a respecta aspectele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 458/2009 și prin Decizia nr. 895/2015, art. 147 alin. (4), art. 1 alin. (3) și alin. (4), art. 21 alin. (3), art. 124 și art. 126 alin. (1) din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, considerăm că se impune eliminarea acestei sintagme și reanalizarea normei în corelare și cu celelalte alineate.

În al treilea rând, sintagma „*împotriva încheierii prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite emise de executorul judecătoresc potrivit alin. (2)*” utilizată în cuprinsul noului alin. (9) al art. 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă este neclară, și necorelată cu norma la care face trimitere. Astfel, se observă că norma face trimitere la alin. (2) al aceluiași articol. Or, potrivit noii soluții legislative de la alin. (2), în cazul hotărârilor judecătorești care sunt executorii potrivit legii încuviințarea executării silite se va realiza de către instanța care pronunță hotărârea judecătorească executorie potrivit legii, odată cu pronunțarea acesteia. De aceea, posibilitatea formulării contestației la executare împotriva încheierii prin care se respinge

cererea de încuviințare a executării silite emise de executorul judecătoresc potrivit alin. (2) - instituită la ultimul alineat al art. 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă - apare ca lipsită de obiect, întrucât o astfel de încheiere, potrivit formei transmise la promulgare a alin. (2) al art. 666, nu există.

Față de argumentele expuse mai sus, și având în vedere competența legislativă exclusivă a Parlamentului, vă solicităm reexaminarea Legii pentru modificarea art. 666 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

